

бѣла стена, погледътъ му втречено разпредѣля цифритѣ на една равностѣтка.

Последното събитие въ неговия животъ бѣ отворило очитѣ му по-широко, а въ сърцето му събуди чувства по-малко колебливи. Нѣщо повече, то сякашъ раздра маската на нѣщата и събитията и тамъ дето все още съзираше добро, изведнажъ видѣ пипалата на влѣчуго. Чудовището имаше образъ и той го виждаше съвсемъ ясно. То имаше и име и той го шепнѣше съ гласъ, като едновременно се подсмиваше на предишната си вѣра за доброто. Душата му се вълнуваше издѣно. Едно съзнание рѣзко и смѣло потушаваше предишнитѣ слабости и самоизлѣгвания. Въздействието на стария художникъ и рѣзкостта на нѣкои случки бѣха събудили у него склонността да стане проповѣдникъ за по-добро. Сега той чувствуваше сили да се бори, да унищожава и наказва.

Доброто бѣше самоизмама за наивнитѣ. То не съществуваше вече. Проследяваше всички събития и виждаше подробноститѣ на една жестока комедия, въ която той и другаритѣ му сж играли роля на шутове, докато. . .

Въ лицето на Здравева той виждаше образа на чудовището, което е изкориствало всѣка добра стѣпка, но личната омраза къмъ тоя човѣкъ не го заслѣпяваше. Здравевъ не бѣше самъ, Здравевъ като личностъ не би занимавалъ ума му, Здравевъ бѣше система, чудовище съ хиляди пипала, което отъ всѣка борба за по-добро правѣше локва